

t,arsenaal opent zijn theaterseizoen met een monoloog. Wegens besparing, of zeggen we beter 'beknibbeling' (klinkt wat pertinenter) moeten vele gezelschappen de tering naar de nering zetten waardoor dit specifieke genre meer aan bod komt. Menig occasioneel theaterbezoeker haalt er de neus voor op. Enigszins begrijpelijk daar er van hem of haar een grotere luisterbereidheid wordt verlangd. Maar mogelijk wordt het links laten liggen van solovoorstellingen ook bepaald door een aantal eerder opgelopen teleurstellingen. Velen voelen zich immers geroepen maar slechts weinigen hebben voldoende 'metier' om zonder het 'ploegenspel' het welslagen van een voorstelling te kunnen verzekeren.

t,arsenaal bewijst met de productie 'Kamer 411' dat zij een neus hebben voor kwaliteit. Sterker nog ze presenteren met voorgenoemd product meteen ook de staalkaart voor de betere monoloog. Het sleutelwoord is bij deze 'synergie', waarmee bedoeld: een sterke tekst, een straf regieconcept, een verhelderende scenografie en last but not least de onontbeerlijke krachtige vertolking. [Vier](#) vereisten waar in deze productie ruimschoots aan wordt voldaan.

Dat vraagt logischerwijs om wat meer duiding. De tekst van de Italiaanse Simona Vinci kan omschreven worden als subliem. Een vrouw bevindt zich in een hotelkamer. Op de deur het nummer 411. Ze is alleen en denkt aan de man van wie ze hield, met wie ze in dezelfde kamer vele malen de liefde heeft bedreven. Ze gaat terug tot bij het prille begin alsook naar de belangrijke momenten uit hun relatie. Tot daar aan toe een vertrouwd recept, maar bij deze schriftuur neemt de auteur een reuzenstap en vertelt een universeel liefdesverhaal, met als 'sleutelthema', verdrongen verlangens, dat voor ieder individu toepasselijk zou kunnen zijn. Zo confronteert ze haar publiek met zijn eigen ik, gestoeld op onvolmaaktheden in zijn eigen en besloten 'liefdesbedrijf'.

Voor de regie werd beroep gedaan op Franz Marijnen. Deze heeft in het Mechelse Stadstheater blijkbaar opnieuw zijn draai gevonden. Hij leverde een puik werkstuk af dat deed terugdenken aan de pareltjes die hij creëerde voor o.a. het RoTheater en KVS-Brussel.

De derde pijler die mee het succes van de voorstelling bewerkstelligt is scenograaf Marcos Viñals Bassols. Zelden werd voor een monoloog een zulk mooi kader gecreëerd. Knap, functioneel en doordacht, chapeau.

De lezer heeft het zeker al begrepen; we bouwen ons relaas ietwat crescendo op. De actrice Bien De Moor werd gevraagd de rol van de vrouw te spelen. Correctie zij speelt het niet, zij is de vrouw, onze loftrumpet schalt bij deze onuitputtelijk. Al van bij het begin, wanneer zij de toeschouwers dwingend toespreekt, lijkt het erop dat zij je persoonlijk aanspreekt. Zij doorbreekt als het ware een muur. Met haar tekstzegging verplicht ze de toeschouwer zijn eigen liefdesperikelen in vraag te stellen. De speelstijl die ze hiervoor gebruikt is zonder weerga en kan het best omschreven worden als 'pure naturelle'. Zonder belemmering beweegt zij zich over het speelveld. De mogelijke gène is alzo bestemd voor de aanhoorder wat tot uiting komt bij de achterafbabbelen, met name, een grootse stilte over wat betreft 'onze liefdesverlangens'.

Als besluit kunnen we stellen dat 'Kamer 411' een voorstelling is die entertaint maar ook de vinger aan de pols legt, m.a.w. 'groots theater!'

Kort: Niet te missen!

Credits:

Auteur: Simona Vinci

Bewerking & regie: Franz Marijnen